

# Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτελείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)  
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

**ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ**

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξα-  
μην. δραχ. 55. Τρίμην. δραχ. 30.  
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,  
Αμερικῆς δολάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-  
νει τῶν ἑλλεν. Κρατῶν σελήνια 10.  
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηναι ἀναλόγως

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

**Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ 13**

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, 1935. Ἄλλ' αἰ. συνέδρ.  
καὶ ἐρχοῦν τὴν 1ην εἰσαυτοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμιόιδου ἐπίθ. 42 κατὰ τὸ ἑξῆς

Περίοδος Β'—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 12 Νοεμβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 60

## ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΡΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Καὶ ἂν ἀκόμη, ἐξηκολούθησε ὁ Νταρλιέ, πρόκειται νὰ πεθάνω στὸ δρόμο, ἐγὼ δὲν θὰ σταματήσω τὴν καταδίωξη.

—Ὁ δὴγός εἶναι ἀνήσυχος, ἔκανε ἡ Ναδία, πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸν καταυλισμό. Ἄλλοιῶς θὰ πιάσουν οἱ χιονοθύελλες καὶ τότε θὰ χαθoυμε ὅλοι.

— Γυρίστε σεῖς ἂν θέλετε, εἶπε ὁ Νταρλιέ, μὲ πάθος, ἐγὼ θὰ μείνω ἔδῳ.

Μπροστὰ σὲ τέτοια ἐπιμονὴ ὁ Μουζῆν σήκωσε τοὺς ὄμους του.

— Ἀυτὴ εἶναι αἰωστὴ τρέλλα, εἶπε.

— Τότε τουλάχιστον χαρίστε μου μιά μέρα ἀκόμη, ἐκέλευσε ὁ Νταρλιέ, κι' αὐτὸ γυρίζουμε πίσω.

Οἱ ἔρευνες ἐξηκολούθησαν κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὰ ἴχνη τοῦ μαμμοῦθ τοὺς φαίνονταν νὰ γίνονται πὺ καθαρὰ. Κι' ἔξαφνα ὁ Γρακούτης δειχνοντας τὰ σημάδια ἐπᾶνω στὸ χιόνι εἶπε :

— Τὸ μαμμοῦθ πέρασε χτές ἀπὸ ὧ.

Ἡ καταδίωξη συνεχίστηκε μὲ νέο ζῆλο. Τὸ μαμμοῦθ ἐμοιάζε σὰν νὰ εἶχε στρίψει ξαφνικὰ πρὸς τὸ βορρᾶ κι' αὐτὸ παραξένευε πολὺ τὸν δὴγό. Εἶχε ἀραγε συναντήσει κανένα ἐμπόδιο; Καὶ τί ἐμπόδιο;

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ συγκίνησις τοῦ Νταρλιέ ὅταν λίγες ἐκατοντάδες μέτρα παρακάτω διέκριναν ἐπάνω στὸ χιόνι πατημασιὰς ἀνθρώπων.

Ἐκοθον κάθητα τὰ ἴχνη τοῦ μαμμοῦθ καὶ ὁ Νταρλιέ βλέποντάς τα εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή :

— Ἐπάρχουν κι' ἄλλοι ποὺ κινηγοῦν τὸ μαμμοῦθ μπροστὰ ἀπὸ μᾶς.

— Εἶναι κι' ἕνας λευκὸς μαζὶ τους,

εἶπε ὁ Γρακούτης δειχνοντας τίς πατημασιὰς, ὅπου ἀνάμεσα στίς ἄλλες ξεχώριζαν καὶ τὰ ἴχνη ἀπὸ δύο πα-



Εἶναι κι' ἕνας λευκὸς μαζὶ τους, εἶπε ὁ Γρακούτης. (Σελ. 441, στ. α')

πούτσια μὲ καρφωτὲς χονδρὲς σόλες.

Ὁ Μουζῆν καὶ ἡ Ναδία κοιτάχτηκαν. Μήπως ἦταν ὁ Τῶκεττ μὲ τοὺς συντρόφους του;

— Πόσοι ἦσαν; ρώτησε ἡ Ναδία. Συμμέμνηι κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι ἐξέτασαν προσεκτικὰ τὰ ἴχνη. Ὅχι

ἦταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔτρεχαν πίσω ἀπ' τὸ μαμμοῦθ. Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ ζώηρεψε τὸν ζῆλο τοῦ Νταρλιέ.

— Πρέπει νὰ τρέξουμε γιὰ νὰ βγοῦμε μπρὸς τους, εἶπε, καὶ ἴσως νὰ τοὺς πιάσουμε ὅλους μαζί, καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ θηρίο.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἀναπτύσσοντας ὅλη του τὴν ταχύτητα ἀκολούθησε τὰ νέα ἴχνη.

Πράγμα περίεργο ἢ διεύθυνση ποὺ ἀκολουθοῦσαν τώρα τὰ ἴχνη ἔδειχνε σὰν νὰ ἤθελε τὸ μεγαθήριο νὰ γυρίσῃ πίσω στὸν καταυλισμό καταδιωκόμενο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Πιστοποιώντας αὐτὴ τὴν λεπτομέρεια ὁ Νταρλιέ εἶπε μὴπως τυχὸν ὁ Τῶκεττ νοιώθοντας τὸ φέριε ἐφερνε πίσω στοὺς φίλους του τοὺς ἀναστημένους ἀνθρώπους καὶ μαζί μ' αὐτοὺς τὸ δαμασμένο μαμμοῦθ. Μὰ ἡ Ναδία κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Ἴσως πεινοσθῖν, εἶπε τότε ὁ Νταρλιέ, καὶ αὐτὸς ὁ λόγος τοὺς κάνει νὰ γυρίζουν πίσω σὲ μᾶς.

Μὰ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἦταν λανθασμένη. Πότε-πότε οἱ ἔδρωπατοι συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους τὰ ἴχνη τῆς φωτιάς ποὺ εἶχαν ἀνάψει οἱ προϊστορικὲς ἀνθρωποὶ στοὺς πρόχειρους καταυλισμούς τους. Καὶ γύρω στὴ φωτιά αὐτὴν ἔβρισκαν πάντοτε κόκκαλα ἢ ἄλλα ἀποσφάγια.

Βλέποντας ὅλα αὐτὰ ὁ Μουζῆν ἐθαύμαζε τὴν θαυμαστὴν προσαρμογὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μέσα στὸ ἄξενο περιβάλλον ὅπου ἦσαν ὑποχρεωμένοι τώρα νὰ ζοῦν. Τὸ πὺ καταπληκτικὸ ὅμως ἦταν ἡ γρηγοράδα τους ποὺ τοὺς ἔκανε ὄχι μόνον νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν τὴν ἀπόστασις ποὺ τοὺς χωρίζε ἀπὸ τοὺς λευκοὺς, μὰ καὶ νὰ τὴν μεγαλώνουν κίελας.

Ὅλες αὐτὲς τίς σκέψεις τοῦ ὁ Μου-

ζεν τις ανεκοίνωνε στη Ναδία. Η νέα, εξαντλημένη, δεν ήταν σε κατάσταση να του απαντήσει, και ο Μουζέν παραμέρισε όλες τις άλλες έννοιες που γά να την έμφυχώνη.

— Θάρρος, Ναδία. Σε λίγες ώρες θα βρισκόμαστε στον καταυλισμό και θα είδοποιήσουμε εσθώς τα αεροπλάνα να έρθουν να μας πάρουν. Κουράγιο, σε λίγο τελειώνουν τα βόσκανά μας.

Το αυτοκίνητο συνέχισε το δρόμο του. Ήταν πιά καιρός να γυρίσουν γιατί η μπενζίνα χόντευε να εξαντληθεί.

Σε λίγες ώρες θα έφθαναν στον καταυλισμό. Τα δένδρα είχαν αρχίσει να αραιώνουν. Ο Μουζέν πατούσε τη βαλβίδα της ταχύτητας με δλη/του τη δύναμη, αλλά περισσότερο από δέκα χιλιόμετρα την ώρα δεν μπορούσαν να τρέξουν.

Έξαφνα ο οδηγός τινάχτηκε. Έδειξε με το χέρι του ένα μαύρο καπνό που ανέβαινε ψηλά.

— Αυτό είναι πετρέλαιο, είπε. Καίγεται ο καταυλισμός!

Οι τρεις λευκοί πάγωσαν ακούγοντας το φοβερό νέο. Ο Μουζέν αύξησε ακόμη περισσότερο την ταχύτητα, πικραδλέποντας τα εμπόδια που του παρουσιάζονταν, ηγδώντας πάνω από πέτρες και κορμούς δέντρων με κίνδυνο να ξεχαρβαλώση ελόκληρο το αυτοκίνητο. Και να, που κάτω στην κοιλάδα, φάνηκαν μες στο μισοσκόταδο του δειλινού, μερικές οικίες που έτρεχαν να κρυφτούν.

— Οι Λαμοδτες! φώναξε ο οδηγός.

Και με κομμένη φωνή άρχισε να δώση εξηγήσεις που η Ναδία τις μετέφραζε όπως μπορούσε:

«Οι Λαμοδτες μες πικραμονεύουν από πολλές εδδομάδες και καρδοκοδσαν να βροθν εδκαιρία για να μες βλάψουν. Είναι μια φυλή φανατισμένη που αποφεύγει κάθε επαφή με τους λευκούς, έμαθαν πως ξεθάψαμε ένα μαμμούθ και οι μάγοι τους, οι «σαμάν» τους παρακινούν να μες τιμωρήσουν γι' αυτή μας την ιεροσυλία.

— Φοβάται πως θα μες έπιταθούν;

— Για την ώρα ο κίνδυνος δεν είναι άμεσος, γιατί βρισκόμαστε σε μέρος ανοιχτό όπου δεν μπορούν να κρυφτούν και να μες στήσουν ενέδρα.

— Τότε, είπε ο Νταρλιέ, μόλις φθάσουμε να τηλεγραφήσουμε στα αεροπλάνα να έρθουν άμεσα να μες πάρουν απ' εδώ. Αν έννοείται έχουν αφήσει άπειραχτο τον τηλεγράφο μας.

Ο άνεμος σκόρπιζε προς όλες τις

διευθύνσεις τον καπνό της πυρκαϊδας και μόλινε τον άέρα. Το αυτοκίνητο βρισκόταν λίγες εκατοντάδες μέτρα από τον καταυλισμό, ήταν η μηχανή έκανε ένα-δου τοσάφ! και σταμάτησε: η βενζίνα είχε σωθεί. Μ' ένα πήδημα και οι τέσσαρες επιβάτες βρέθηκαν κάτω κι' άρχισαν να τρέχουν προς τον καταυλισμό.

Το θέαμα που παρουσιάστηκε στα μάτια τους ήταν τραγικό: όλα είχαν καεί, η καταστροφή ήταν απόλυτη. Τα ξύλινα κιδώτια στέκονταν καρβουιασμένα και η αποθήκη της βενζίνης καιγόταν σκορπίζοντας γύρω της πυκνό και πνιγηρό καπνό.

Σε μιάν άκρη όμως, εκεί που ήταν η αποθήκη των τροφίμων, φάνηκαν μερικές οικίες. Μισότελλος σχεδόν από θυμό και απόγνωση ο Νταρλιέ τράβηξε το περιστροφό του και άδειασε και τις πέντε σφαιρες. Μά ήταν έντελως άμαθος κι' έτσι όλες οι σφαιρες του απέτυχαν.

Έξαφνα μέσ απ' το σκοτάδι μια από τις οικίες προχώρησε προς το μέρος του, λέγοντας γαλλικά με κάποις ξενική προφορά: «Μή πυροβολείτε, κύριε Νταρλιέ!» Έκπληκτος ο Νταρλιέ κοίταξε αυτόν τον άνθρωπο τον άλλοκοτα ντυμένον, που στο σώμα του φορούσε δέρματα ζώων και στα πόδια του χοντρές μπότες με καρφιά. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Τώκεττ.

— Έπι τέλους! έκανε ορμώντας προς το μέρος του. Τι γυρεύετε σεις εδώ; Σεις βάλατε φωτιά στον καταυλισμό; Έσείς και οι άνθρωποι σας μες καταστρέψατε όλες τις προμήθειές μας;

Η Ναδία και ο Μουζέν είχαν πλησιάσει και παρακολουθούσαν τη σκηνή. Η όψη του Άμερικανού είχε σημαντικά αλλάξει. Είχε αφήσει τα γένεια του. Τα μαλλιά του είχαν μακρύνει και το ντύσιμό του ήταν όμοιο με των προϊστορικών ανθρώπων, μόνο τα παπούτσια του διατηρούσε άκόμενη.

— Εμείς ήρθαμε να σας σώσουμε, έκανε ο Τώκεττ απαντώντας στην έρωτηση του Νταρλιέ. Τη φωτιά την έβαλαν οι Λαμοδτες. Τους πετύχαμε τη στιγμή που πυρπολούσαν τις παράγκες και προσπαθήσαμε να σώσουμε δ,τι μπορούσαμε από τις προμήθειές σας.

Ο Τώκεττ είχε ανάψει καθώς μιλούσε, και οι παλταί του σύντροφοι τον θαύμαζαν άθελά τους. Ήταν ώρατος είχε μια άγρια άρρενωπή δμορφιά.

— Γιατί φύγατε; έρωτησε ο Μουζέν, γιατί μες εγκαταλείψατε;

— Έφυγα για πάντα, είπε ο Άμερικανός. Από τώρα και στο έξης άνηκω κι' έγω σ'αυτούς τους ανθρώπους που είναι τόσο παλιοί μα και τόσο νέοι. Δεν έχετε το δικαίωμα να τους κάνετε να πεθάνουν βάζοντάς τους δια της βίας μέσα στον πολιτισμό. Πρέπει να ζήσουν. Από τότε που βρισκομαι μαζί τους η ζωή μου παρουσιάζεται μπροστά μου άλλοιωτική. Με συγχωρείτε, αλλά την ζωή δεν μου την έξηγήσατε, έπιστήμη σας, κύριε Νταρλιέ και κύριε Μουζέν, μου την έξηγησαν τα πλάσματα αυτά που έσείς τα περιφρονείτε, και που θέλετε να τα εκθέσετε σαν αξιοπερίεργα ζώα στον Ζωολογικό κήπο. Είναι αίσχος για τον άνθρωπο να προσφέρει ως θέαμα στην περιέργεια του κοινού άλλους ανθρώπους, αδελφού του, που ίσως να είναι ανώτεροι απ' αυτόν στη γνώση του Καλού. Έγω τώρα κατάλαβα μονομιάς πόσο ψεύτικος, πόσο πλαστές και πόσο άνοητος είναι ο δυτικός πολιτισμός μας. Τα μάτια μου άνοιξαν. Και τώρα ξεκινίζω από ντροπή στον συλλογισμό, το κίνητρο που μ' έσπρωξε να έρθω από τη Νέκ Γόρκη, σε σας κύριε Μουζέν. Έπειδή είχα χρήματα, σπρωγμένος από τη ματαιοδοξία μου, ήθελα να κάνω κάτι που δεν το είχε κάνει άλλος πριν από μένα. Σπαταλούσα τις δυνάμεις μου σε μάταια και περιττά πράγματα. Νόμιζα πως ήμουν έλευθερος, ένω πραγματικά ήμουν ένας αϊχμάλωτος, ένας αϊχμάλωτος σαν το άλλο εκείνο έλευθερο ζώον που το ζυπνήσατε για να το σκλαδώσετε. Μα κι' εκείνο έσπασε τις αλυσίδες, που όποσσο μόνο λίγες μέρες τις είχε άνεχθει, κι' έγω έσπασα τις δικές μου αλυσίδες, που μες έχει επιβάλει ο πολιτισμός από άμετρητες γενές. Έσείς μένετε πάντα δεμένοι στις δικές σας αλυσίδες. Νομίζοντας πως όητηρετείτε τον πολιτισμό γίνατε σκλάβοι του.

Μια φωνή ακούστηκε από μακριά. Ένα σύνθημα με πρόκληση. Η Ναδία ανατρίχιασε: η φωνή αυτή της φάνηκε πως έρχόταν, κι' έρχόταν πραγματικά, από το βάθος των αιώνων.

— Σας καλούν, είπε ο Μουζέν, θα πάτε μαζί τους; Θα μες αφήσετε τώρα που βρισκόμαστε χαμένοι μέσα σ' αυτή την έρημιά, που το κρύο θα μες πλακώση από ώρα σ' ώρα, που κανείς δεν μπορεί να είδοποιήση τα αεροπλάνα και να τους πη που βρισκόμαστε για να έρθουν να μες πάρουν; Θα μες αφήσετε να πεθάνουμε;

Ο Άμερικανός τον άκουγε σκεπτικές και φάνηκε να συλλογιζόταν.

Μια δεύτερη φωνή ακούστηκε από μακριά να τον καλή. Ο Τώκεττ φάνηκε πως έπαιρνε μια άπόφαση κι' ύστερα έβγαλε κι' αυτός μια ξεχωριστή φωνή που άντήχησε σαν προσαγή.

— Σε λίγα λεπτά οι σύντροφοί μου θα είναι εδώ, έκανε γυρίζοντας προς τον Νταρλιέ. Έγω κι' αυτοί σώσαμε από τις φλόγες δ,τι ήταν δυνατόν να σωθή από τα τρόφιμα: έχετε τον καιρό και τα μέσα να κατεβήτε στη βάση όπου βρισκονται κιδώλας τα αεροπλάνα που ήρθαν από τη Γιακούτη. Φύγετε. Θα προσπαθήσουμε να σας ακολουθήσουμε από μακριά για να σας προφυλάξουμε από κάθε επίθεση και να βλέπουμε αν πηγαίνετε καλά. Ένα πράγμα όμως θα μες υποσχεθήτε: πως δεν θα έπιχειρήσετε ποτέ να μες πλησιάσετε.

— Καλά, και το μαμμούθ: είπε ο Νταρλιέ. Αφήστε μας τουλάχιστον το μαμμούθ για να έχουμε μαζί μας μια ζωντανή απόδειξη πως πέτυχαν τα πειράματά μας.

Ο Τώκεττ χαμογέλασε:

— Εμείς δεν είχαμε ιδέα πως το παρακολουθούσατε δεν ξαφνιαστήκατε που το είδατε να στρίβη ξαφνικά κατά το βοριά; Αυτό συνέβη γιατί μια μέρα ο άρχηγός της φυλής μας ανακάλυψε τα ίχνη του και βάλθηκε καλά και σώνει να το κυνηγήση. Ήταν αδύνατο να πεισθή πως το μαμμούθ είναι ένα ζώο άναστημένο όπως κι' αυτοί και πως είναι μοναδικό στον κόσμο. Οι άνθρωποι αυτοί δεν μπορούν να το χωνέψουν διτι η ζωή τους είχε σταματήσει επί χιλιάδες χρόνων και στο διάστημα αυτό η γη άλλαξε δλότελα όψη. Μου μιλούν άκόμενη για τα κυνήγια τους, για τα κοπάδια των μαμμούθ και των άλλων παλαιοντολογικών ζώων που δεν υπάρχουν πιά, σαν να έπρόκειτο για χθές. Με μεγάλη δυσκολία τους κρατώ για να μην κυνηγήσουν το μαμμούθ. Θα ήθελα να το πιάσω για να το βγάλω το χαλά από το πόδι του που το ένοχλει, με τώρα που ξεναθρήκε την έλευθερία του άγριεψε και δεν μ' άκουει πιά. Όσοσσο έπειδή δεν εύρισκε κουθενά άλλοδ τροφή και πεινούσε γύρισε πίσω, εδώ όπου ξέρει πως θα βρή σανό.

Η έμφάνισή του έκανε τους Λαμοδτες να τρομοκρατηθούν και γι' αυτό να έξορκίσουν τα κακοποιά πνεύματα έβαλαν φωτιά σε όλα τα καταρμένα πράγματα που έφεραν εδώ οι λευκοί άνθρωποι. Εδύχως βρισκόμαστε εδώ κοντά. Δοκιμάσαμε να κυνηγήσουμε τους έμπρηστές, που μό-

λις μες άντίκρυσαν το έβαλαν στα πόδια με τρομαγμένες φωνές. Έξηγησα στους συντρόφους μου πως έπρεπε να σώσουν δ,τι μπορούσαν. Νάτους, είναι οι νέοι μου αδελφοί.

Έβαλε μια λαρυγγιώδη φωνή και οι προϊστορικοί άνθρωποι βγήκαν από το μισοσκόταδο όπου ήταν κρυμμένοι και πλησίασαν με κάποιο δισταγμό και δυσπιστία τους λευκούς.

Το ύφος τους τώρα είχε αλλάξει. Δεν ήταν πιά τα σκλαδωμένα και φοβισμένα ζώα που είχαν γνωρίσει στην αρχή. Τώρα που ξεναθρήκαν την έλευθερία τους είχαν ξαναπάρει το περήφανο ύφος των έλευθερών ανθρώπων που ζουν μέσα στη φύση και στον ανοιχτό όριζοντα.

Ο Νταρλιέ και ο Μουζέν τους κοίταζαν με θαυμασμό. Ο γέροσοφός έδάγκανε με λύσσα τα μουστάκια του.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΛΑ'

Άλλη πία στο σπίτι δεν υπάρχει. Ο παππούς τη δική του την έχει πάντα στην τσέπη του. Κι' ο Κωστάκης, που θέλει και καλά να καπνίση, σοφίζεται να φτιάση πία ο ίδιος.

Άλήθεια, τί είναι η πία; Ένα δοχείο για τον καπνό κι' ένας σωλήνας, ένα μασούρι για το στόμα. Μετά πολλά, ανακαλύπτει ένα σιδερένιο μασούρι, όσο του χρειάζεται... Λαμπρά! Τώρα δοχείο. Ω, είναι πολύ πιο εύκολο! Πάει στο μπουφέ, ψάχνει—κι' είναι η μόνη φορά που δεν ψάχνει για γλυκό—βρίσκει μια μικρή τσαγιέρα, χώνει στο στόμα της το μασούρι—ισα-ισα έρχεται—και να, η πία του έτοιμη.

Δεν έχει παρά να της βάλη καπνό και να την ανάψη. Γίνεται κι' αυτό. Κι' ο Κωστάκης κατεβαίνει πάλι στον κήπο για να καπνίση με την ησυχία του.

Μια ρουφηξιά... δυο ρουφηξίες... ά, τί ώραία!... Ο Κωστάκης, κατεχαριστημένος, έτοιμάζεται να πόση και την τρίτη. Άλλά δεν προφταίνει: Μια φωνή τον κόβει πάλι απ' το παράθυρο:

— Μπαέ, ού!... Την καλή μου τσαγιέρα πήρες να την κάνης πία;... Φέρε τη γρήγορα εδώ!... Παλιόπαιδο, που θέλεις και να μου καπνίσης!... Καλά που δεν την έσπασες, άλλωδς κι' έγω δεν ξέρω τί θα σούκανα!...

Αυτή τη φορά είναι η γιαγιά. Μιλώντας με θυμό, κατεβαίνει στον κήπο, του παίρνει την «πία», άδειάζει την τσαγιέρα, την πλένει και την κλειδώνει στο μπουφέ. Κι' ο Κωστάκης άπελίζεται. Πάει! Δεν θα μπορέση ποτέ να μάθη να καπνίση πία και να γίνη κατεπάνος. Τί να κάμη; τί...

(Ακολουθεί)



# ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Στό σπίτι είχε μάθει ο Τόμ για την νυχτερινή απόπειρα που είχε γίνει στο σπίτι της χήρας Ντούγκλας και ότι δύο τρεις μέρες αργότερα είχαν βρει το πτώμα του «κουρελή» ξένου στην ακροποταμιά. Φαίνεται πως είχε πληγωθεί από τον Βάλλιζερ ή τους γιούς του την ώρα που έφευγε και προσπαθώντας να περάσει το ποτάμι πνίγηκε.

Δεκαπέντε μέρες μετά τη σωτηρία του ο Τόμ πηγαίνοντας να κάνει την καθημερινή του επίσκεψη στο Χώκ πέρασε από το σπίτι του δικαστή Θάτσερ και μπήκε μέσα για να πη μια καλημέρα της Μπέκυ.

Ο δικαστής καθόταν στην τραπεζαρία και κουβένταζε με μερικούς φίλους του. Ένας απ' αυτούς ρώτησε τον Τόμ γιατί άστειο αν τον έκανε όρεξη να ξαναπάει άλλη μια φορά στη σπηλιά.

— Και γιατί όχι, είπε ο Τόμ με καμάρι.

— Έννοια σου, είπε ο δικαστής, το πιστεύω και ξέρω πως υπάρχουν κι άλλα τρελλόπαιδα σαν κι' εμένα. Μά γιατί αυτό ελάδαμε τα μέτρα μας και κανένα παιδί δεν θα μπορούσε να χαθεί μέσα στη σπηλιά εκείνη.

— Γιατί ;

— Γιατί, φιλαράκο μου, εκλείωα την είσοδο της σπηλιάς με μια σιδερένια αμπάρα και με τριπλή κλειδαριά και τα κλειδιά τα κρατώ εγώ επάνω μου.

Ο Τόμ έγινε άσπρος σαν τον τοίχο.

— Τι έπαθες, παιδί μου, τι τρέχει, Τόμ ; Γρήγορα φέρτε ένα ποτήρι με νερό.

Έφεραν το νερό κι' έβρεξαν τον Τόμ στο πρόσωπο.

— Έ, πάει καλά, συνηθες. Μά δεν μου λές τί έπαθες, Τόμ ;

— Άχ, κύριε δικαστή—μέσ στη σπηλιά—είναι ο Ίνδιανός Τζό !

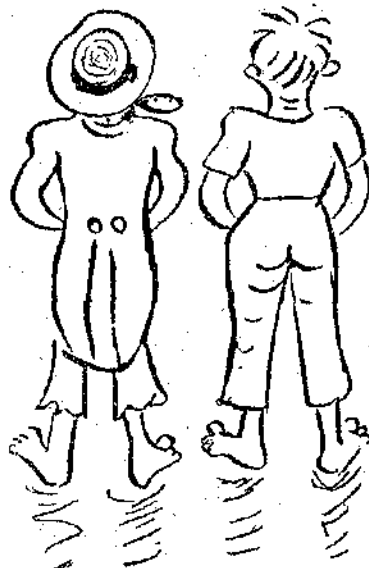
## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Μέσα σε λίγα λεπτά το νέο είχε μαθευτεί σε όλο το χωριό και πριν περάσει πολλή ώρα ένα πλήθος ανθρώπων με τον δικαστή Θάτσερ και τον Τόμ επί κεφαλής ξεκίνησαν για τη σπηλιά του Μάκ Ντίνγκαλ.

Όταν έφθασαν κι' ο δικαστής άνοιξε την αμπάρωμένη πόρτα, ένα φρικαλέο θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια τους : ο Ίνδιανός Τζό βρισκόταν ξαπλωμένος μπρός στην είσοδο νεκρός και παγωμένος, με το πρόσω-

πό του κολλημένο στην πόρτα, ώσαν τα μάτια του να ήταν προσηλωμένα ως την τελευταία στιγμή στο φως της ημέρας που έρχόταν απ' έξω. Ο Τόμ ένοιωσε βαθόν οίκτο για τον νεκρό κακοθύρο, γιατί γνώριζε πολύ καλά τι φρικτή αγωνία θα είχε περάσει όλες αυτές τις ημέρες.

Δίπλα στον νεκρό βρισκόταν ο μεγάλος κυνηγετικός σουγιάς του με σπασμένες και τις δύο του λεπίδες. Με τον σουγιά του αυτόν είχε προσπαθήσει να τρυπήσει την χοντρή και βαρειά δρύινη πόρτα μα το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να χαλάσει το σουγιά του. Όταν ο Τόμ είδε επιμεινεί-



Ο Χώκ και ο Τόμ Σώγκερ

ο' αυτή την άσκοπη εργασία μόνο και μόνο για να κάνει κάτι που να γεμίσει τις ατέλειωτες ώρες της αγωνίας του και να τον βοηθή να λησμονήσει το μαρτύριο της πείνας.

Πάντοτε στην είσοδο της σπηλιάς έβρισκε κανείς κομμάτια από κερύ που τα άφηναν οι διάφοροι επισκέπται. Τούτη τη φορά δεν βρέθηκε ούτε ένα. Ο Ίνδιανός Τζό βρισκόταν να έχει φάει όλα στην πείνα του και φαίνεται πως είχε πιάσει, κι' είχε φάει και μερικές νυχτερίδες, όπως φαινόταν από τα κόκκαλά τους που βρισκόνταν σκορπισμένα στο πάτωμα της σπηλιάς. Ο δυστυχισμένος είχε κυριολεκτικά πεθάνει από την πείνα. Παρακάτω λιγάκι βρισκόταν ένας σταλαγμίτης που είχε δημιουργηθεί από το νερό που έσταζε μέσα σε αναρίθμητους αιώνας. Ο Τζό είχε σπάσει τη

μύτη του και είχε στερεώσει άκνω μια πέτρα που την είχε πρώτα βαθουλώσει για να μαζεύει μέσα ο' αυτήν την πολύτιμη στάλα του νερού που έπεφτε κάθε είκοσι λεπτά της ώρας με την ακρίβεια χρονομέτρου, έτσι ώστε μέσα στο διάστημα της ημέρας μπορούσε να γεμίσει ένα κουταλάκι του καφέ νερό. Η πέτρα αυτή έμεινε σαν ένα από τ' αξιοθέατα της σπηλιάς και ως τα σήμερα κάθε επισκέπτης της σπηλιάς θα σταθή και θα θαυμάσει «το ποτήρι του Ίνδιανού Τζό», όπως έχει ονομασθεί αυτή η πέτρα, περισσότερο από κάθε τι άλλο και ούτε τα «παλάτια του Αλαδίνου», δεν μπορούν πια να συναγωνιστούν μαζί του.

Έθαψαν τον Ίνδιανό Τζό έξω από την πόρτα της σπηλιάς και έλο το χωριό είχε μαζευτεί για να παρευρεθεί στην ταφή του ως κι' από άλλα χωριά σε μια άκτινα δέκα χιλιόμετρων είχαν κατεβεί άνθρωποι με βάρκες και μ' αμάξια για να ιδούν το μοναδικό θέαμα κι' έλεγαν ότι ο Τζό είχε τιμωρηθεί πιο φρικτά έτσι παρά αν τον κρεμούσαν.

Το άλλο πρωί ο Τόμ πήγε να βρή τον Χώκ για να μιλήσει μυστικά μαζί του. Ο Χώκ ένιωμεταξού είχε μάθει από τη χήρα Ντίνγκαλ και τον γέρο-Βάλλιζερ όλη την περιπέτεια των παιδιών στη σπηλιά. Από το άλλο μέρος ο ίδιος διηγήθηκε στον Τόμ τις περιπέτειές του στο νούμερο 2 και πρόσθεσε :

— Μέσα στην κάμαρα βρισκόταν ένα μπουκάλι ρακί και τώρα δεν είναι. Λοιπόν, όποιος μπήκε και πήρε το ρακί αυτός πήρε και το θησαυρό. Έτσι λοιπόν τον χάσαμε για πάντα εμείς, που δουλέψαμε τόσο σκληρά για να τον αποκτήσουμε.

Ο Τόμ κοίταζε τον Χώκ καλά στα μάτια σιωπηλός για λίγα δευτερόλεπτα κι' ύστερα του είπε σοβαρά :

— Χώκ, ο θησαυρός δεν ήταν ποτέ στο ξενοδοχείο.

— Έ ;

— Όχι, ο θησαυρός είναι αλλού.

— Ποθ, Τόμ ;

— Είναι στη σπηλιά.

Τα μάτια του Χώκ γυάλισαν.

— Σοβαρά μιλάς, Τόμ ; έτσι στην τμή σου και στην ψυχή σου ;

— Μά την αλήθεια, Χώκ, ποτέ στη ζωή μου δεν είχα μιλήσει πιο σοβαρά. Θέλεις νάρθεις μαζί μου και να με βοηθήσεις ;

— Άκουσ λείε ! Δηλαδή, αν βρισκεται κάπου απ' όπου να μπορούμε να τον βγάλουμε χωρίς να χαθούμε.

— Έννοια σου και δεν υπάρχει κανένας φόδος.

— Τότε έρχομαι οίγουρα. Μά τί σε κάνει να πιστεύεις πως τα χρήματα...

— Περίμενε να πάμε και θα ιδής. Αν δεν τον βρούμε σου χαρίζω ε, τι έχω, το τόπι μου, το ταμπούρλο μου, τους βάλους μου, όλα.

— Καλά, θα πάμε. Και πότε λές ;

— Και τώρα ακόμη, τούτη τη στιγμή αν θέλεις. Πως καταλαβαίνεις τις δυνάμεις σου ;

— Είναι πολύ βαθειά μες στη σπηλιά ; Είναι τρεις μέρες μονάχα που έχω σηκωθεί από το κρεβάτι. Τόμ, αλλά περισσότερο από ένα μίλι δε μου φαίνεται πως θα μπορούσα να περπατήσω ; δεν μου βαστούν τα πόδια.

— Από το συνειθισμένο δρόμο είναι τουλάχιστον πέντε μίλλια, μα εγώ ξέρω έναν άλλον πολύ συντομώτερο, που κανένας άλλος εκτός από μένα δεν τον γνωρίζει. Ως τη σπηλιά θα σε πάω με τη βάρκα και θα σε φέρω πίσω δίχως εσύ να κουνήσης ούτε τα δαχτυλάκια σου.

— Έ, τότε εμπρός, ως ξεκινήσουμε.

— Όρατα. Χρειαζόμαστε όμως να πάρουμε μαζί μας λίγο ψωμί και ψητό και ένα ή δυο σακκούλια και δυο τρία κουδάρια σπάγγο, και μερικά κεριά κι' ακόμη μερικά από εκείνα τα καινούργια πράγματα που βγήκαν τώρα και που τα λένε σπέρτα—τα ξέρεις. Άχ, νάχα μαζί μου απ' αυτά, τότε που είχαμε χαθεί στη σπηλιά !

Το απομεινόμενο τα παιδιά «δανείστηκαν» από έναν βαρκάρη, που έτυχε ακριβώς εκείνη την ημέρα να λείπει από το χωριό, τη μικρή βαρκούλα του και ξεκίνησαν εσθώς.

Αφού τράβηξαν κάμποσα μίλλια ανεβαίνοντας το ποτάμι, ο Τόμ σήκωσε το χέρι του κι' έδειξε ένα μέρος λέγοντας :

— Βλέπεις, Χώκ, όλη η ακροποταμιά ο' αυτό το σημάει είναι ίδια. Ούτε σπίτι, ούτε δέντρο, μόνο χαμόδεντρα και γκρεμός. Τώρα κοιτάζε εκείνην την άσπρη μεριά, εκεί καλέ, που φαίνονται να έχουν γκρεμισθή χώματα. Εκεί νά, είναι το σημάδι μου. Εκεί θα βρούμε τώρα.

Έβγαλαν τη βάρκα στη στεριά και πήδησαν έξω.

— Τώρα, Χώκ, αν είχες ένα καλάμι θα μπορούσες να το χύσας μες στην τρύπα απ' όπου έβγήκαμε εγώ κι' η Μπέκυ. Για φέξε να ιδούμε, θα την βρής ;

Ο Χώκ έφαξε μα δεν βρήκε τίποτε ! Ο Τόμ πήγε τότε θριαμβευτικά ο' ένα πυκνό θάμνο και είπε :

— Νά την ! Κοίταξέ την, Χώκ !

Δεν είναι ή πιο κρυφή, ή πιο διαδολεμένη τρύπα που υπάρχει ο' όλο τον τόπο ; Κοίταξε όμως να μην φανερώσης σε κανένα τίποτε. Από καιρό ο πόθος μου ήταν να γίνω ληστής μα έπρεπε να βρεθώ ένα λημέρι σαν κι' αυτό εδώ για να πετύχη κανείς κάτι. Τώρα δεν θα πούμε λέξη σε κανένα, παρά μόνον στον Μπέν Ρότζερς και στον Τζόε Χάρπερ, γιατί πρέπει, βλέπεις, να κάνουμε τη συμμορία μας, γιατί αλλιώς δεν αξίζει να είσαι ληστής χωρίς συντρόφους. Φαντάσου, Χώκ, ν' άκουσ : «ή συμμορία του Τόμ Σώγκερ». Ψυχή μου όνομα, ε ;

— Ναι, ώραίο είναι και ποιόν θα ληστεύουμε ;

— Σχεδόν όλους που θα περνούν από δω. Θα τους στήνουμε καρτέρι και θα τους ληστεύουμε. Έτσι κάνουν πάντα οι ληστές.

— Και θα τους σκοτώνουμε ;

— Όχι—όχι πάντοτε δηλαδή. Θα τους παίρνουμε μέσα στη σπηλιά, και θα τους ζητούμε λύτρα για να τους ελευθερώσουμε.

— Λύτρα ; Τι θα πη αυτό ;

— Νά, χρήματα. Αν δεν έχουν οι ίδιοι θα παραγγέλλουν στους φίλους τους να τους τα μαζέψουν, κι' αν δεν τα φέρουν στην προθεσμία που θα έχουμε όρισει θα τους φυλάμε ε-

να χρόνο ακόμη κι' ύστερα θα τους σκοτώνουμε. Έτσι κάνουν οι ληστές. Τις γυναίκες όμως δεν θα τις σκοτώνουμε. Οι γυναίκες είναι πάντα όμορφες και πλούσιες και τρέμουν από το φόβο τους. Θα τους παίρνουμε τα ρολόγια τους και τα διαμαντικά τους, μα θα τους φερόμαστε πάντοτε πολύ ευγενικά και θα τους βγάσουμε το καπέλλο μας κάθε φορά που θα τους μιλούμε. Οι ληστές βλέπεις είναι οι πιο ευγενικοί άνθρωποι, αυτό 'όποιο βιβλίο κι' αν άνοιξης θα το ιδής.

— Καλέ αυτά είναι θαυμάσια πράγματα, Τόμ ! Αυτό είναι χίλιες φορές καλύτερο παρά να είσαι πειρατής !

Σ' αυτό το διάστημα τα παιδιά είχαν τελειώσει τις ετοιμασίες τους και χώθησαν μέσα στη σπηλιά. Ο Τόμ πήγαψε μπροστά. Με κόπο σύρθηκαν έρποντας ως την άλλη ακρη του διαδρόμου, εκεί έδεσαν την ακρη του κουβαριού τους σε μια πέτρα και προχώρησαν. Μόλις περπάτησαν λιγάκι βήματα έφθασαν κοντά στην πηγή και μόλις την είδε ο Τόμ ένοιωσε μια ανατριχίλα να περνάει όλο του το κορμί. Έδειξε στον Χώκ το κομμάτι του κερύ που είχε κολλήσει στο βράχο και του διηγήθηκε με πόση αγωνία αυτός και η Μπέκυ το κοίταζαν να λυώνη, κι' ύστερα να πετάει μια φλόγα και να σβύνη.

## ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



— Α, τί ώρατες εικόνες, γιαγιά ! Διάβασέ μας την ιστορία...





ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 286ου Διαγωνισμού Δόσεων. ΑΙ Δόσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 12 Ιανουαρίου.

644. Λεξιγράφος

Υπόδημα το πρώτο
Για κάποιον από ξέχαστο
Το δεύτερό μου τρέχει
'Από πηγές, άπαιστο.
Μ' άν τὰ συνδέσης και τὰ δυό,
Κάνεις φωμαίο στρατηγό.

645. Συλλαβογράφος

Μικρούλ' άντωνυμία
Και γένους ούδετέρου
Με γράμμα του άλφαβήτου...
Αυτό, σάν την ύγεια,
Παρακαλεί ο καθένας
Νά τήχη στη ζωή του.

646. Στοιχειογράφος

'Αρχαίος ήρωας, και δη άγροναύτης
Μά το μυσάο του γράμμ'άν του βγάλη
'Ο λύτες, άξαφρα θά γίνη... ναύτης :
Γαργή έχει βάρκα, μικρή ή μεγάλη

647. Αίνιγμα

Φιλόσοφος μεγάλος
'Αρχαίος τὸ άρσενικό μου,
Τὸ μπουόστον μας ή πίσω
Μαριά τὸ θηλυκό ή
Κι' από τις τρεις διαστάσεις
'Η μιὰ τὸ ούδέτερό μου.

648. Πυραμίδες

==Σύμφωνον.
==Η θάλασσα.
==Βασιλεὺς τ. Θηβῶν.
==Μυθογράφος.
==Ποταμὸς και διακο-
σμητικὸν σήμα.—Οί σπαυροί καθέτως
ἀθηναίος στρατηγός.

649. Κρυπτογραφικόν

1234567846=Παγωμένη χώρα.
268487 =Σπάνιον μέταλλον.
32437 ='Ανυπέρβλητον.
478464 =Κράτος τής 'Ασίας.
561676 =Είδος άρτου.
615646 =Μία τῶν Χαρίτων.
76342 =Σημαίον τής οφρανιας σφαι
86746 =Κράτος σφαι.
Αὐτοκράτωρ τῶ Βυζαντίου

650-652. Μεταμορφώσεις

1. 'Η Δανία διά 5 μεταμορφώσεων νά
γίνη Μωρίας.
2. 'Ο Ρήγος δι' 6 μεταμορφώσεων νά
γίνη Τάγος.
3. Τὸ ὕψος δι' 8 μεταμορφώσεων νά
γίνη μήκος.

653. Φωνηεντόλιπον

ν-ή-τ-δν-δ

654. Γεῖφος

Καλοκαίρι
Χτιστό γι' άλλο
Σαρπηδών

Παρόραμα.—'Η άριθμησις τῶν 'Α'
σκήσεων του προηγουμένου φυλλαδίου
είναι λανθασμένη. Οί άριθμοί των
πρέπει, μετά την 633, νά διορθωθοῦν :
634, 635,636,637—641(Πτερωτῶν Γράμ-
μα) και καθέτης, μέχρι 643 (Γεῖφος).
Διά τούτο αἱ σημεριναί 'Ασκήσεις άρ-
χίζουσι από 644.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 35.

438. Μικλήνη (κύνη, λύνει), 459.
Υἱός-Ιός.—460, Μέγας-Βέγας—461. 'Ο
κρίνος, ή κρήνη, τὸ κρίνον.—462.

463. ΕΥΡΙΠΙ-
ΔΗΣ (ὕδρευσις,
οἷσις, 'Ιρις, πῦρ,
δύσις, ἡδύς, Σίδ).
— 464 468. Διά
του Κ : Δυκία,
ἀκτίς, σκόρος,
κηδεία, κυρός,
— 469. ΓΑΓΓΗΣ
(Γάλα, 'Αδάμας,

Γαλλία, Γάμος, Ήστας, Στραβῶν)
470. 'Ἔξεις ἀφίξεις σάν ἐν καλέμαθ δνή-
ξεις. — 471. Τὸ μέλλον εἶναι ἀόριστον
(τὸ μέ λον.η. νέα, ορ εἰς τον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἄλλα στοι-
χεῖα ἢ 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξων 60 λεπτά ή λέξις με πέντε ἀε στοιχεῖα
ἢ 4 και με κεφαλαία ἢ 1,50 'Ο χωριστός
στίχος ἢ 5. Οἱ πῶ συνδρομηταί πληρώνουσι τὰ
διπλά. 'Η προσηλωρὴ εἶναι ἑπαιρητή

[AH'-1002]

Πρωτομπαίνοντας στὸν κήκλο σας, χαί-
ρετῶ ἄλους-ες. 'Αλληλογραφῶ, ἀπ'
εἵθείας, με μεγαλύτερα ἀγῶρια ή κορι-
τοια, ἀνταλλάσσω κάρτες. Γράφατε : Ρ.Ο.Β.
27. Ramagusta-Cyprus, διά :

'Αδρατον 'Ανθροπον

[AH'-1003]

Διακλασκόσμοι, μιὰ μικρὴ ἐγχείρησις
καὶ τὰ αὐτῶν μαθηματα τής Γ' ὁ-
παγορεῖσιν καθιστῆρσιν τής προσωφίλδς
ἀλληλογραφίας. Φιλικῶς ζητῶ συγγνώμη.

'Οπαδός 'Αμερικανικοῦ

[AH'-1004]

Μικτόσμοι, ἄλι ! παρακολουθεῖτε !
'Οπανάξ, χαίρετα κανονικά ! Γιατί τό-
σο στραβά τὸ πηλίκιο ! ; Μέρσιος, θά
πάρω πάλι στὸ πατινάξ ; Πιγκουίνος, Τά-
ρα ποθγενες διμοιρίτης ! . . . προπάντων. . .
ἕφος !

[AH'-1005]

Θαλασοσκάτορα, εὐὸ ταγματάρχη !
ἔγὼ ἀνθοπολαρχός ! τί νά γίνη ! ;
'Υδραϊόπουλο : Τώρα ποθγενες διμοιρί-
της ! προπάντων. . . ἕφος ! — Πιγκουίνος

[AH'-1006]

Στὴν κίνηση τής Διάπλασης—τὴν πο-
λυαγαπημένη—ένας καινοῦργος σῦλλο-
γος—καταγῶδως ἐμβαίνει. — Πρόεδρος ;
κάποια σας γνωστή—Δευτὴ Καμέλια, νο-
μίζω,—άν πῆς και ἀντιπρόεδρος—ή Ρό-
δου Εἰωδία. —'Η γραμματεὺς Γαδένια,
—εὐχάριστη εἶναι ἐλπίζω,—δου για τὴν
ταμία μας—τρελλή—τὸ λέει ή ἰδία—Κυ-
νηγημένη Πεταλούδα. — Τὰ μέλη θέτε
τώρα ;—πολὸ εὐχαρίστως φίλοι μας—κατέ-
φθασαν ή ἄρα.—Γαλανομάτα ή μιὰ μας,—
Ρόδο Κλεισὸ ή ἄλλη—ένας Δευκός
δὲ 'Αγγλος—ή τρίτη μας προβάλλει.—
Μιὰ Μικρὴ 'Επαναστάτις—και μιὰ Κό-
ρη τῶν Κυμάτων—μένουν νά οἰς συστη-
θοῦνε—και γὰ οἰς πληροφορήσουσι—ὅτι τὸ
νέο σῦλλογο—ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ θά τον πῶνε.
—Συνοπὴ μας εἶναι, φίλοι μας—πακίλοι και
πολλοί—ἀποκαλύψεις και φιλίες—ἔσπα-
θωμ, διαγωνισμοί.—Και τώρα οἰς ἀφίνο-
με—ἀγαπητὰ παιδάκια,—μαζὶ με χαίρεσι-
σμοιτα—ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ

[AH'-1007]

οἰνα 'Ομπλιγκαντὸ εὐχαριστῶ ἔ-
στελα.
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ
[AH'-1008]
Διακλασκόσμοι, περιμένε ἐπιλήψεις ἀπὸ
τὰ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ
[AH'-1009]
Ἡ διεύθυνσις του Συλλόγου : Διεύθυνσις
Στέλλαν Μαρκοπούλου, Δεκελαίων 19,
Θηροῖον, 'Αθήνας (3).
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ
[AH'-1010]
Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, οἰς χαί-
ρετῶ φιλικῶτατα. 'Αλληλογραφῶ, ἀν-
ταλλάσσω τετραδάκια, ἡθοποιούς, γραμ-
ματόσημα με ἄλους-ες, ἀεσθῶνους : ή του
Συλλόγου «Διαβολάκια».
Μικρὴ 'Επαναστάτις
[AH'-1011]
Διακλασκόπουλα, βοηθήστε ἄποκα-
λύψωμε τον προσοχή σῦλλογον περιηθῶν
Κωνσταντινουπολιτῶν. Παρατηρητῆς
[AH'-1012]
Μπαμπασοῦ ! Δικτάτορες ! μεταδίν-
τες δι' ἐκδρομῆν εἰς Λαζάρετια Σῆρου,
δὲν ἐπέστρεψαν. Οἱ λόγοι εὐνόητοι !
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»
[AH'-1013]
Ατμόπλοια πλήρη Κυθωνιῶν ἐδου-
λοῦν. Διεσθῆσαν δύο Κυθῶνια.
Πιγκουίνος—'Υδραϊόπουλο
[AH'-1014]
Ραδιοτηλεγράφημα : «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ» Σῆρον : Φθάνω εἰκο-
σιπέντε Νοεμβρίου. Καταλάω ξενοδοχεῖον
«Σῆρον-Πάλλας». — Ὑποθέσις ἑκανο-
σθῆσαν εὐνοϊκῶς. Μέρσιος
[AH'-1015]
Μπράβο, 'Βομεράδα ! ὅτι ἔνα μι-
λιέτιο δὲν ἔσου δδῶ ! ! . .
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ
[AH'-1016]
Διακλασκόπουλα-ες, ἀργοπέθησα λόγω
ἔλλειψης Μικρῶν Μυστηριῶν ! ! !
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ
[AH'-1017]
Ποταῦλα, δύο φορές ἐπέρας ἀπὸ τής
εἵθείας σου. 'Αλλὰ δουτυχῶς δὲν δὲ
βρήκα.
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ
[AH'-1018]
Αρκεῖνε, γιατί πειράζει τὸ Γαρόφα-
λο ; Δέν πρέπει, καθμένα !
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ
[AH'-1019]
'Υδραϊόπουλο, πολὸ δὲν σοῦ φαίνεται δι-
εσθάρρεψαν οἱ Μελαγχολικοί ;
ΡΟΜΠΕΝ ΤῶΝ ΔΑΣΩΝ
[AH'-1020]
Διακλασκόπουλα-ες, ἀλλάξω διεύθυνσιν.
Διεύθυνσις : Κρίσαν Χρυσάνθην Κλουδά-
του, Μαυρογένους 10, 'Αθήνας, διά
Μικαῖλα
[AH'-1021]
Ντανιὲλ Νταγιέ και Τ. . . πῶς εἶται ;
πολὸ παράξενο. Πῶς τὰ καταφέρατε
νά περάσετε τον. . . ΣΥΛΛΑ ;
Κυριετῶν Βρυοδάκας
Μιχαὴλ Στρογκῶφ
ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πῶς καθέπασον γελία σας
γιὰ νά διεκτελεῖται ἔργος, πρέπει νά συνοδεύε-
ται και με μιὰ τοπομένη ταινία, ἀπ' αὐτῆς με τις
ὁποῖες οἰς στέλλουμε κάθε ἐδομοῦδα τὰ φύλλον.